

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

A LA PLAÇA DE CATALUNYA. — Aquí no se opera! Este es el punto más céntrico de Barcelona.

La divisió dins el buit

Els conservadors espanyols s'han dividit. El diari ho porta. Durant tres o quatre dies seguits, hem llegit a la Premsa informacions i comentaris. Cartes del senyor Sánchez Guerra, del senyor Bugallal, i articles de *La Epoca* i *El Liberal*. Ens havien dit temps enrera que el partit conservador, davant les actuals circumstàncies, s'havia dissolt, i que cada un dels seus prohoms i addictes havia quedat en llibertat de fer el que li semblés millor, que és una de les llibertats més importants de l'home en política i en altres coses. Però ara resulta que aquest partit dissolt s'ha dividit. No existia, però s'ha trencat. És un misteri. El món és ple de misteris, i cada dia en surten de nous.

Aquesta divisió, escissió, ruptura o fraccionament del difunt partit conservador, és un exemple de la política de fantasmes que durant molt de temps ha imperat a Espanya. Han governat partits que eren ombres, han estat ministres i presidents del Consell homes inexistent. Encara es recordarà allò de "l'inexistent senyor Dato". Amb aquests antecedents ja no fa tan estrany que el partit conservador, que no existeix, encara pugui dividir-se. Dins la política espanyola hem vist i veiem totes les estranyeses del món i totes les absurditats filosòfiques. Nosaltres ens creiem que el no res no podia dividir-se, com tampoc podia multiplicar-se. Però ara veiem que en el buit del partit conservador espanyol acaba de produir-se una divisió. I aquell partit que no era res, s'ha trencat en dos trossos de no res.

Conclusió: que a Espanya hi ha pila d'ombres que van pel carrer, que seuen a taula, que dormen al llit o a la palla, i que fan de tant en tant declaracions polítiques. Tot plegat és la política dins el buit, i el buit ens fa rodar el cap...

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PREVIA CENSURA

MILITAR

La batalla alemanya

Ebert, el president de la república alemanya, ha dit un diari, que havia tingut els funerals d'Alexandre. A Macedònia se li disputaven les conquestes i el regne, però davant del cadàver de l'Ebert, hi ha quelcom més que una herència, hi ha el moment decisiu per a la república alemanya, tal volta per a la pau del món.

Dos blocs es disputaven la presidència, els republicans, tots els republicans-socialistes, demòcrates i centre catòlics, integren l'un i l'altre, tots els conservadors, des dels populistes—una mena de regionalistes davant de les formes de govern—fins els feixistes. Resten els comunistes, i ja es diu que d'ells depèn el triomf. Si no voten an els monàrquics, confien en una reacció revolucionària, es diu que el triomf serà dels republicans.

Perquè les eleccions presidencials, a Alemanya, són plebiscitàries, amb vot universal i directe. Els monàrquics tenen molta força. Si aconseguen triomfar, posant en la presidència o bé un príncep, o bé un parlamentari que faci de punt per a la monarquia, la república serà estrangulada. Per això s'ha estat recordant aquell 2 de desembre francès, que va posar en Napoleó III en el tro, vençut de la república. Però la pau seria, també, estrangulada. La república, no pot canviar la psicologia alemanya, per la república sempre tindrà homes d'ànima civil i pacifista, com la tenia l'Estat. La república mai tindrà, tampoc, el tremp bèl·lic que tingué l'imperi.

Per això, quan dintre d'un mes, els alemanys votin, tot el món seguirà la seva elecció, i tot el món votarà amb ells. I el món votarà pels republicans,

Confiem en la victòria republicana. Les xifres de les darreres eleccions donaven una majoria an els republicans. Els comunistes mai podran votar, per excèntrica que sigui la seva tàctica, a un monàrquic. La grossa indústria, senyora d'Alemanya, sap que és preferible el règim d'autodecisió nacional, que no pas la subordinació a un emperador. Després, mentre el feixisme militaritzat descendeix, creix i s'organitzen les milícies republicanes. La nostra profecia, evoca, triomfant, la bandera vermella, negra i daurada, que redreça l'esperit nou d'Alemanya.

PARADOX

Per passar l'estona

En Josep Pla, com aquell que no hi toca, acaba d'escriure una de les frases més profundes que han sortit en els diaris. És la frase següent: "S'ha de comprendre amb claredat que en aquest món només hi ha un problema: passar l'estona". I una de les classes de la societat actual que més sovint es troba davant aquest terrible problema, és la classe dels periodistes. Aquella frase d'Antoni Altadill, que també és atribuïda a un literat bohemí de Madrid, "hi ha anys que un home no té ganes de treballar", té ara una aplicació plena al periodisme. Perquè per damunt de les ganes individuals de treballar o de jaure, hi ha una tal escassetat de temes, que un escriptor públic, amb la ploma a les mans, es troba a cada moment que no sap de què fer mànegues, és a dir, que no sap de què fer articles.

I aleshores vénen els temes propis d'aquesta temporada, que no sembla que estigui encara a les acaballes. Fet i fet, potser encara hi ha guanyat la cultura i la literatura en això que està passant, i fins direm l'agricultura, perquè davant el poc assortit de temes polítics que hi ha ara a les botigues periodístiques, els que han d'escriure en els diaris entren tot sovint a tractar temes culturals, literaris i agrícoles, amb la qual cosa contribueixen, potser sense proposar-s'ho, al foment d'aquestes branques de l'activitat humana.

La qüestió és passar l'estona. Hi ha qui la passa bé, qui la passa mitjanament i qui la passa molt magre. Si hem d'ésser francs, direm que, per regla general, no hi ha ara molta gent que pateixi. Fora d'alguns casos individuals, anem tirant, segons la frase consagrada. Però el problema de la joia i del dolor no és sempre el que es planteja per a l'home. Sovint succeeix que ni gaudim ni sofrim, però estem una mica avorrits. Una enquesta realitzada per nosaltres sobre aquesta qüestió palpitant, ens ha convençut que l'avorritment és la situació general dels nostres ciutadans en els dies d'ara.

En circumstàncies així és quan adquireix més importància el problema de passar l'estona. Aquesta frase, que té una perfecta correspondència en la frase castellana "pasar el rato", ens porta al pensament una idea de distracció, de diversió tranquil·la. Passar l'estona vol dir passar-la una mica divertidament, però amb una certa suavitat, sense sotrats ni trontolls. Un home al qual li passen moltes coses, ple de conflictes, entortolligat per una multitud de problemes interiors i exteriors, o ficat en un garbuix de plaers, no passa l'estona, no passa el temps, perquè el temps se'l menja a ell. Passar l'estona vol dir gaudir tranquil·lament de la vida, o d'alguns trossos de la vida. El temps d'aquestes estones plàcides s'esvaeix sense pena ni glòria en la vida dels homes. No ens deixa cap regust amarg a la boca, ni tampoc ens hi deixa la dolçor del caramel. La dolçor de l'estona ben passada es desfà tot seguit a la boca, i tan bon punt està desfeta, desapareix. No irrita ni empalaga.

Les dues coses contràries a la teoria de a pecar per poc, i l'agitació, que equival a pecar per massa. Ni avorrits ni agitats. Estones plàcides, i bons sopars amb cafè, puro i copa per final. Així es va passant la vida i així es va acostant la mort. Periodísticament, aquest tema serveix molt bé per passar l'estona i per omplir el lloc que ens reserva passar l'estona són l'avorritment, que equival el director.

FULMEN

TEMES SOCIALS

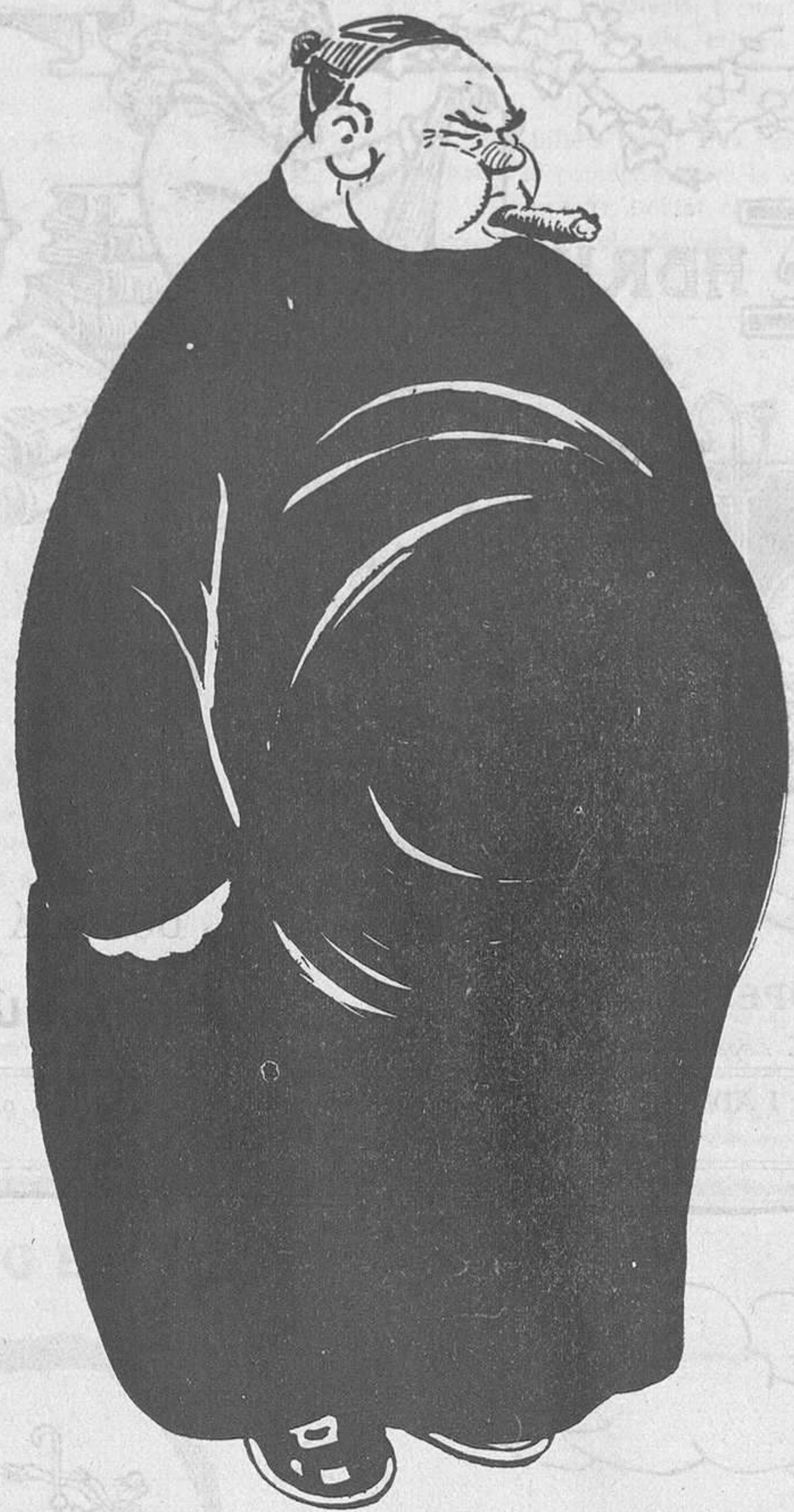
Correccionalisme

Els anals i les estadístiques de la criminalitat, revelen un increment de la delinqüència precoç. Les causes d'aqueix fenomen l'expliquen els tractadistes en la miseria fisiològica i moral, per la destrucció de la llar i de vincles familiars que ha produït la guerra. Molts dels caps que sega la guillotina a França, són imberbes, i així mateix a Anglaterra i a Alemanya són moltes les vides juvenils que es podreixen en els presidis.

En ço que té d'eventual una característica de la delinqüència, cada govern i cada societat lluita i es preserva a la seva guisa. Però hi ha en canvi procediments científics que solen aplicar-se amb caràcter de permanència, per tal d'encarrilar a la infantesa pel camí del treball, de l'honestetat i dels deures socials.

Els tribunals per a infants i els reformatoris, benemèrites, conquestes de la nova criminalologia experimental, aconsegueixen una tasca excessiva. La complexitat de l'existència social contemporània, l'acreciment de les grans aglomeracions urbanes i fabrils, de la constant promiscuitat de sexes, de temperaments i mentalitats, la propagació del fauste i del vici espectaculars, són incentius poderosíssims d'exaltació imaginativa, de sensorial exacerbament.

Però encara tot això no fóra un motiu de delinqüència, si la moral, la pedagogia i les lleis penals i les civils no haguessin restat estantisses; i els costums familiars, oprimits dintre els motllos ancestrals d'hipocrisia i convencionalisme, s'haguessin orejat a

COSES DEL DIA

Un que diu que dejuna per Quaresma.

COSES DEL DIA

Un que dejuna molt sovint.

plens pulmons en l'atmosfera espiritual d'aquest segle, que la dolça Ellen Key anomena, amb visió que hauria d'ésser profètica, el segle dels infants.

Tota reforma essencial d'un poble haurà de començar, si es vol que sia fructuosa i duradora, per l'educació de l'infant i la protecció de la seva salut intel·lectual i física.

Suprimir, extirpar els focus d'explotació que denunciaren a Anglaterra, Baldwin i a Itàlia Lino Ferriani, amb veu alhora docta i patètica, i anar extenent cada vegada més la intervenció previsor de l'Estat en la formació de la joventut de totes les classes socials.

Sense aspirar a l'ideal de Nietzsche, qui defineix el matrimoni com la voluntat de dos ser que s'uneixen per a crear-ne un tercer superior, tenint dret a creure que és possible fer molt encara per la felicitat dels nostres fills i l'elevació dels més desgraciats a la normal possessió d'un just criteri de ciutadania.

* * *

A Espanya, s'ha fet molt poc en el sentit de protegir a l'infant, d'educar-lo, de redimir-lo de la delinqüència. També aquí és crescuda la criminalitat dels impúbbers, i més extensa potser que enllac, la mendicitat infantil.

Els remeis són, per altra banda, aquí difícils d'aplicar, perquè aquests problemes no interessin gaire a l'opinió del país, ni als intel·lectuals tampoc.

L'escola inexistente o repulsiva, l'Universitat rutinària o mal dotada, no poden ésser nuclis d'atracció, ni elements de reforma.

Les lleis penals, revellides, artificioses i de capciosa hermenèutica, fomenten l'existència d'aquests delinqüents que un il·lustre criminòleg italià denominà astuciosos i sortats com són els corruptors i explotadors de la infància, usurers, catequitzadors, sàtirs i tots els que d'una manera o altra voregen el Codi o s'esmunyen d'entre les seves mallas.

Ara que el règim carcelari s'havia huma-

nitzat una mica a Espanya i semblà per un moment que els nostres polítics i penalistes s'inspiraven en la bona doctrina correccional i positiva, caldria que es suggerís i es fomentés l'afany de conèixer i resoldre aquestes qüestions tan interessants que toquen a la mateixa base i a l'essència de tota gran reforma nacional.

No manquen a Espanya les fonts abundoses i clares que inspirin i orientin. Concepció Arenal i Dorado Montero han aportat a la criminalologia, contribucions belles i fecundes.

A nosaltres deu interessar-nos doblement aquest problema, perquè els infants més explotats són els nostres fills, carn de la carn proletària, i perquè la llei és més inexorable quan és damunt els nostres caps que gravita.

I perquè les lleis que hagin de reformar la consciència social dels fills dels burgesos, no seran obra d'aquests temps, sinó d'altres, en que la paraula justícia, llueixi amb un nou mai assolit esclat.

GLICINI

UNA COPLA

La Dolores se hizo rica
y a los Madriles se fué
a decirle a un hijo suyo
que fundara el "A B C".

DEL JOC

Jugadors de tota mena
que vivien poc o molt
d'estirar l'orella a en Jordi,
ara esteu fumuts del tot,
i l'haureu de ballar prima
si abans no toqueu el dos,

car és públic i notori que el Govern no està per brocs i no vol que ningú jugui de broma ni de debò en tot nostre territori, anc que sia fent jocs nous. Així el Subsecretari que mana a Governació ho té dit als periodistes que cerquen informacions, amb solemnia paraules per fer-ho sabè a tothom. "No es juga enllac d'Espanya, ni es jugarà més tampoc." Oh, inapel·lable sentència que com coltell paorós has flagellat implacable a gran nombre d'espanyols! Es possible que no es jugui en un país ple de sol on fins les coses més sèries es tornen un joc de nois? Jo recordo que en Sagasta, que era bastant trempadot, al Congrés parlava un dia sobre la qüestió del joc que llavors se'n feia objecte d'una gran persecució. Deia: "No són reals ordres, ni reals decrets tampoc el que matarà per sempre el vici dels jugadors, sinó un bon doll de cultura que sanegi poc a poc des de l'escola primària fins als luxosos salons. Jo he vist un grup de pobres dessota un arbre pompós, que sense daus, sense cartes, ni fixes de dominió ni cap bàrtul dels que s'usen per jugar arreu del món, s'estaven jugant els quartos que diuen, que eren ben pocs, fent servir per la juguesca les sis potetes d'un poll, de les quals corresponia

una a cada jugador, i segons les bellugava donava a algun d'ells la sort." Jo reconec que tenia aquell polític raó: Les coses que a dintre es porten, que s'arrelen en el cor, o en el cervell, i que formen part integrant d'algun jo, no es maten quan es desitja, ni s'esborren quan es vol, i si de moment es colguen, fan després mateix que el foc: renaixen amb una empena que no troba aturador. Jo trobo bé que no es jugui allò que se'n diu enllac, però ho confesso, trobaria que fóra encara millor per els que del joc menjaven i ara rosseguen l'os; per al bé dels costums públics, i fins pel bé del Tresor, que el joc se'l fes objecte d'una reglamentació, donant càstig als tramposos i fent-lo tributar fort, puix considero impossible que es pugui extirpar de cop en un país que té l'hàbit de jugar, i on per dissort saben bé, fins els més pobres, quantes potetes té un poll, encara que els que el regeixin no vulguin estar per jocs.

FLOK

Al marge d'un pergami

I

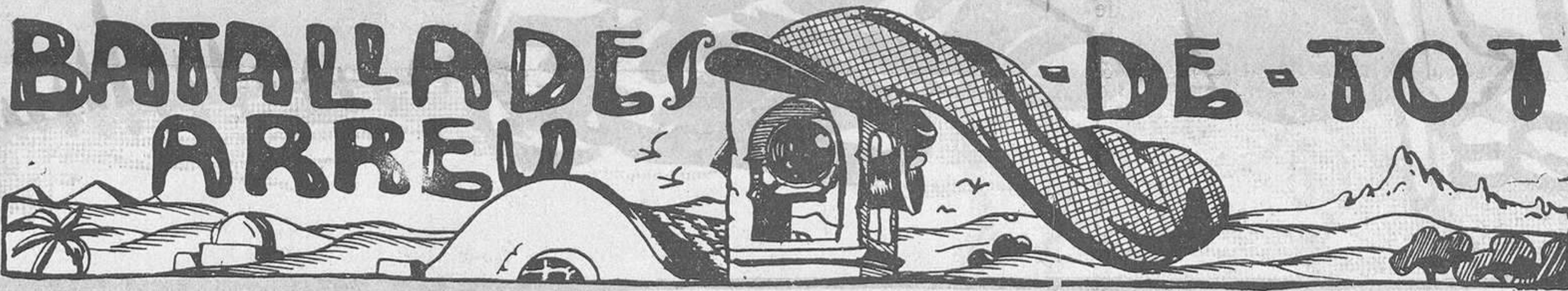
Ha vingut a raure en nostres mans pedadores un document meravellós, que si les ànimes pietoses havien esment dels savis preceptes que es vessen d'aquesta joia, ens vindrien totes al darrera i ens la prendrien dels dits. Déu les lliuri d'aquests mals pensaments i ens les aparti de nosaltres a una distància de lo més respectable que s'estili, i prometem, en paga, revelar algun bocinet d'aquesta preciositat:

Segons el ranci pergami, la humanitat va errada de comptes, i tot pervé perquè estem massa enganxats a la matèria i descuidem la salvació de l'ànima, no parant esment que ens podem morir el dia menys pensat, sense tenir els papers ben despatxats per si se'ns acudís arribar-nos fins al cel a prendre-hi alguna vista. I això és una desgràcia que ens perjudica de valent.

Perquè, segons consta en el text alludit, si no ens en anem a l'altre barri ben acompanyats de uns bons funerals, en và truca-rem a les portes del cel, i ja estem ben frescs si en refiem de les misses que ens facin dir els nostres hereters, atribulats com estaran en prendre possessió de les desferres que els hi haurem llegat. Ja l'experiència que tenim de les coses d'aquest món, ens demostra que, tan bon punt un malalt ha passat a la categoria de difunt, la família sent la pruija d'esquivar-se'l aviat del damunt i que se les compongui com més bé li acomodi. No són malevolences dels interessats; no s'alegren de la mort del parent. I ara!, això de cap manera! El que passa, és que el viatge del difunt al camp de la quietud s'escau en el moment de repartir-se, els seus, les seves deixalles. I aquesta coincidència és la única culpable de que no es refresqui al mort amb un plugim de llàgrima viva.

Però no desesperem, ànimes pies, que de la manera que tard o d'hora cada barret troba el seu corresponent cap, en el ranci pergami hi ha remei per a cada malura. I el remei és que podem burlar la parentela fent-nos fer uns funerals de *recibo* amb tots els ets i uts, presidits personalment per la nostra pròpia figura, tan viva com al dia que va néixer. Si ho fem així, aquestes misses i oracions les tindrem de *repuesto*—ja que es conserven tan bé com els bolets posats en sal—pel dia que se'ns escaigui fer el trànsit definitiu.

I no fóra una bona pena que per mandra d'executar aquesta operació, ens fiquessin l'ànima dintre les cavernes que va somniar el Dant? Cuitem a fer-nos fer els funerals en vida, tot lo solemnes que calgui, tan brillants com se pugui, i diguem ben alt:

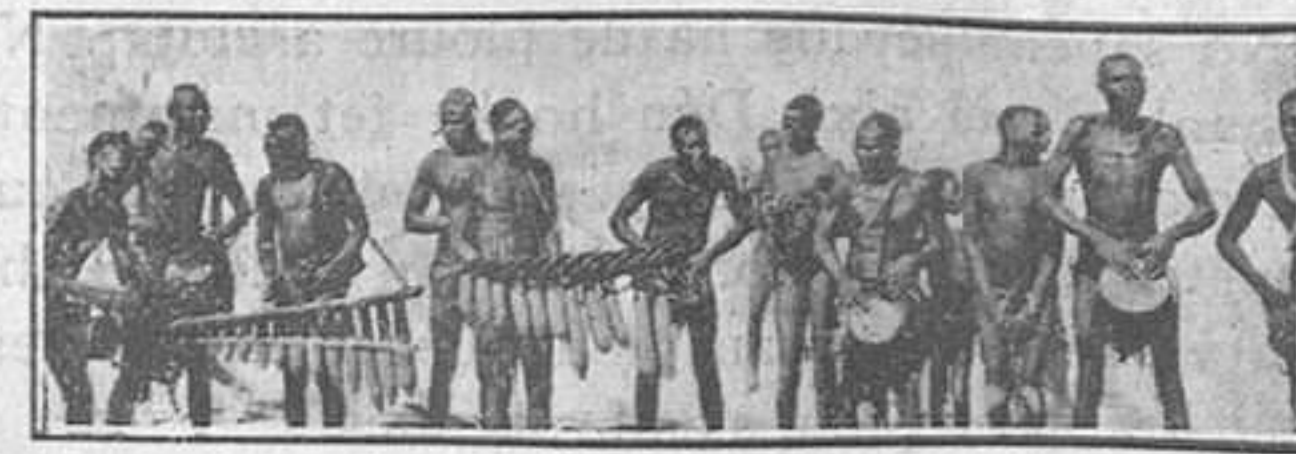
ELS ÚLTIMS SALVATGES

A nosaltres, com al Jasointe de A cidade e as sierras d'Eça da Queiroz, la civilització ens sembla una cosa bon xic despreciable i ximple i, sobretot, menys important de lo que la gent es pensa. Creiem nosaltres que la felicitat consisteix en limitar-se, i tan sols pot limitar-se amb el retorn a la naturalesa. Rous-

Una dansa de guerra

seau, el pobre filòsof del segle XVIII, ja preconitzava aquest retorn a la naturalesa, però ho feia sense moure's dels salons de la senyora de Warens. Però la Naturalesa de Rousseau—que era amb majúscula, com la de tots els farsants, i cal recordar, ara que ve a tomb, que Rousseau no fou més que un jesuïta

Un jazz-band de negres

disfressat de seglar—era una naturalesa de cromó, de pessebre, d'herbolari, gens recomanable.

Avui, quan nosaltres hem girat els ulls amb angúnia a la naturalesa, hem vist que ja, gairebé, no existia. La civilització l'ha omplert de llaunes

de sardines, ossos de costella, pellis de taronja, etcètera, etc. Ja no en queda de naturalesa, ja no existeix.

Per això aquesta fotografia ens ha omplert de tristesa. En aquesta fotografia s'hi veuen uns negres que, encara que vostès es pensin que es barallen, no es barallen: dansen. Dansen amb tota la confiança, amb tota la ingenuïtat, amb tota la innocència de que tan sols els negres—sers inefables i puríssims—són capaços. No saben que s'apropa la seva última hora. No saben que nosaltres, els civilitzats, hem jurat el seu extermini.

A nosaltres no ens fan cap nosa els negres, al contrari: ens són útils, però es veu que, ja que no enteniment, tenim manies, i no volem negres!

LA MARSELLESA

Ve't aquí la casa, a la plaça Broglie a Strasbourg, on Rouget de l'Isle cantà per primera vegada La Marsellesa. Això fou el 26 d'abril de 1792, quan als camps despertava la primavera i als cors la revolta.

Strasbourg. La casa on Rouget de l'Isle cantà per primera vegada La Marsellesa el 26 d'abril de 1792

La República, sens cap mena d'escrúpols—aquesta república d'advocats, periodistes i de més gent dolenta, que és avui la francesa—està a punt de demolar aquesta casa, que s'hauria de convertir en monument nacional. Sobre tot en un país republicà.

Si a la catedral de Reims se li dona un valor artístic—i se li pot donar, perquè el té—per què no donar un valor moral a la casa on per primera vegada es cantà La Marsellesa?

LA CARN

A Barcelona ens quedem sense carn. Ja se'n deuen haver adonat, si és que algun dia treuen la rifa i van a plaça. Si no treuen la rifa, és inútil que hi vagin a plaça, se n'hauran d'entornar amb el cistell buit.

A Espanya, a la cuenta, no queden bous ni

Bous argentins desembarcats a l'Havre

vedelles, ni moltons. Ve't aquí perquè aviat no es matarà: perquè no hi haurà res per matar. La carn ens la serviran congelada i de l'Argentina.

I el matader serà convertit en estació radielefònica.

FRUITA DEL TEMPS

—Quins caps més verds corren!

—Aquí—indicant el lloc—es conserven en bon estat, sense perill de que s'arnin, les nostres pròpies exèquies. En veritat que no s'ha reparat en gastos, però cal parar esment que són de lo millor que corre. Si us plauen, feu-vós-en fer unes d'iguals.

I no penseu que això sigui nou de trinca. Ja alguns segles endarrera, l'Emperador Adrià, al prendre com a tal possessió del seu Imperi, celebrà els seus propis funerals, fent portar en triomf el seu taüt. Cal éssers previsors com la vella aquella de La Garriga, qui en vida duia dol per quan la seva carcassa fos colgada al camp de la quietud.

ISIDRE FONT

LLORET DE MAR

A la edat de 72 anys ha finat la senyora Na Gràcia Sureda Guinart, vídua de Reyné.

Per expressa voluntat de la finada, l'enterrament fou civil, constituint una memorable manifestació de dol.

A la seva família li adrecem nostre sincer condol.

Es aconhortador veure com en aquest poble es desvetlla l'esperit laic i que hi hagi qui rompi amb els convencionalismes religiosos.

Corresponsal

En Sala, abordat pels periodistes afanyosos de noves per a donar al públic, ha manifestat reiteradament que no tenia res per a dir-los.

Quina llàstima!

Ara que voldríem que enraonés més que mai, el president de la Mancomunitat ha perdut la paraula!

Els romanonistes catalans segueixen amb gran interès els passos del seu il·lustre quefe, al qual tenen per al successor de la situació actual.

No cal pas fiar-se'n massa dels romanonistes catalans, car qui va amb un coix... s'encomana la coixera.

I la de Don Alvar de Figueroa ja sabem que per a nosaltres té mala pata.

Ha mort a París el celebrat pintor català Ramon Pichot. En Pichot era dels que amb en Canals, en Nonell i en Mir seguien el moviment revolucionari impressionista de finals del segle passat, importat per en Rusiñol i en Casas. Era un dels més celebrats pintors de la nostra terra.

Descansi en pau.

Hi ha hagut un interessant terratrèmol als Estats Units i al Canadà.

De dos anys en aquesta part els terratrèmols abunden d'una manera espasmant.

Es veu que tan ximpls s'han tornat els de dalt i els de sota com els del mig.

Diu que els rasca-cels oscil·laven durant el terratrèmol dels Estats Units i s'esfondrà una església. Carai! quin terratrèmol més simpàtic!

Aquí ens en convindrien uns quants. Potser els capellutxos s'espantarien i tancarien les portes.

Els de Nova Jersey han estat els més sortats amb el terratrèmol. Diuen que es van parar tots els rellotges. Quina sort! A nosaltres no se'ns para mai el rellotge, i ja fa temps que no anem a l'hora.

Al mig del parc de Wednesburg (Gran Bretanya) ha aparegut el cràter d'un volcà, espantant a la gent i fent prendre precaucions a les autoritats.

Mireu que la naturalesa té cada xistu que treu foc. Què us en sembla? Aneu tranquil·lament a passeig pel parc i us surt un volcà com si us volgués fer pessigolles a les plantes dels peus. Sort que deu ésser un volcà civilitzat, que es faci ciutadà d'aquesta manera.

A França una partida de bandits en automòbil ha assaltat el cotxe correu de Limoux. Aquí a Barcelona hi ha hagut un desfalco considerable en valors certificats.

Quan nosaltres ho diem que el correu és una cosa que no ens mereix confiança.

En el *Journal des Débats*, el corresponsal de la Xina explica l'organització sòlida de l'exèrcit japonès i es creu en la possibilitat d'una gran guerra de l'Àsia, representada pel Japó contra els blancs.

Estem segurs que si això ho han llegit certs burgesos d'aquí, es deuen haver posat més contents que un gínjol. Tan sols de pensar de la manera que segaven durant la guerra, ja podeu pensar com n'esperen una altra.

Es va cap a l'urbanització de la plaça de Catalunya i encara ningú sap si hi ha projecte o no. Es de la manera que es fan les coses en aquesta terra.

Ara l'Eugeni d'Ors fa de profeta a l'A B C. L'altre dia en una prosa que segurament ell no l'entèn, deia: **Si el Espíritu no trabajara constantemente contra los dialectos se hundiría el mundo.**

Des de que el món és món, hi ha dialectes ascendants i descendents com les onades del mar i el món està molt tranquil encara, i si no el maten uns quants "Xenius" que li facin trencar el cap, ens sembla que en tenim per estona, per més dialectes que hi hagin.

No sabem perquè ha de ploure a ciutat. No us sembla que això Déu ho ha fet malament? Tan malament com les pepes consistories que permeten que Barcelona sigui tan bruta. Hi ha ciutats netes que quan plou queden més netes. La nostra quan plou, s'embruta més.

Ja hem vist gent desbarrant i fent el ridícul parlant de política, però encara no n'hem vist mai cap com els de l'A B C, que parlant del vot proporcional ensenya unes orelles de Luca de Tena que semblen les ales d'un molí de vent.

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, número 8